

Europa wkrótce popełni finansowe samospalenie, a jej przywódcy o tym wiedzą

Decyzja Włoch o poparciu Belgii w sprawie konfiskaty rosyjskich aktywów suwerennych nie jest jedynie przypisem dyplomatycznym. To chwila jasności przebijająca się przez mgłę performatywnej moralności, która ogarnęła Brukselę.

Odrzućmy hasła, a prawda stanie się nieunikniona: zajęcie rosyjskich rezerw suwerennych nie zmieni ani o cal przebiegu wojny na Ukrainie.

Nie chodzi tu o finansowanie Ukrainy, tylko o to, czy własność suwerenna nadal istnieje w zachodnim systemie finansowym, który po cichu zastąpił prawo kultowym posłuszeństwem.

Dlatego do pokoju wkradła się panika.

Komisja Europejska chce udawać, że to sprytne obejście, jednorazowy środek nadzwyczajny, owinięty w prawne zawiłości i moralne pozy, udające histerię. Ale finanse nie działają w oparciu o intencje, gniew czy narracje. Działają w oparciu o precedens, zaufanie i wykonalność. A gdy to zaufanie zostanie złamane, już nie wraca.

Nowoczesny globalny system finansowy opiera się na jednej, nieglamurnej zasadzie, że aktywa państwowe przechowywane w jurysdykcjach zagranicznych są prawnie chronione przed konfiskatą polityczną.

Ta zasada leży u podstaw walut rezerwowych, bankowości korespondencyjnej, rynków długu suwerennego i inwestycji transgranicznych. Dlatego banki centralne, takie jak rosyjski (kiedyś), akceptowały euro zamiast sztabek złota przewożonych pod eskortą uzbrojonych strażników. Dlatego w ogóle istnieją systemy rozliczeń takie jak Euroclear.

Gdy ta zasada zostaje złamana, kapitał nie dyskutuje. Natychmiast wycenia ryzyko i odchodzi.

Konfiskata wysyła wiadomość do każdego kraju poza zachodnią orbitą polityczną: wasze oszczędności są bezpieczne tylko tak długo, jak pozostajecie politycznie ulegli.

To nie jest porządek oparty na zasadach. Jest to selektywnie egzekwowany porządek, którego zasady zmieniają się w momencie zakończenia przestrzegania. Mamy do czynienia z kartelem zgodności, egzekwującym prawo w górę i karzącym w dół, w zależności od tego, kto się podporządkuje, a kto stawi opór.

Obawy Belgii nie są legalistyczne. Jest aktuarialny. Goszczenie Euroclear oznacza goszczenie ryzyka systemowego. Jeśli Rosja lub jakikolwiek przyszły cel skutecznie zakwestionują zajęcie, Belgia może być narażona na roszczenia przewyższające kwoty, o których się mówi. Belgia ma więc rację, że jest sceptyczna wobec obietnicy Europy, że weźmie na siebie tak kolosalne ryzyko, biorąc pod uwagę zrujnowaną obecnie wiarygodność bloku. Żaden poważny podmiot finansowy nie uznałby takich gwarancji za wiarygodne.

Wahanie Włoch nie jest ideologiczne. To jest matematyczne. Z jednym z największych obciążeń zadłużenia w Europie, Rzym rozumie, co się dzieje, gdy rynki zaczynają kwestionować neutralność walut rezerwowych i depozytariuszy.

Żaden z krajów nagle nie poczuł sympatii do Moskwy. Po prostu zrobili rachunek przed sloganami.

Tymczasem Paryż i Londyn publicznie grzmiały, jednocześnie po

cichu ograniczając ekspozycję swoich banków komercyjnych na rosyjskie aktywa suwerenne, ekspozycję mierzoną nie w retoryce, lecz w dziesiątkach miliardów. Szacuje się, że same francuskie instytucje finansowe posiadają 15–20 miliardów euro, podczas gdy banki i struktury depozytowe powiązane z Wielką Brytanią dysponują około 20–25 miliardami funtów, z czego znaczna część jest rozliczana za pośrednictwem londyńskiego systemu rozliczeń i depozytów, a nie znajduje się na bilansach rządowych.

Ta hipokryzja i tchórzostwo nie są przypadkowe. Paryż i Londyn znajdują się w sercu globalnego banku depozytowego, rozliczeń instrumentów pochodnych i rozrachunku walutowego, będąc węzłami głęboko osadzonymi w infrastrukturze globalnych finansów. Rewanżowe zajęcia lub przyspieszony odpływ kapitału nie byłyby dla nich symboliczne; byłyby katastrofalne.

Tak więc ciężar zostaje przesunięty na zewnątrz. Oczekuje się, że mniejsze państwa wchłoną ryzyko systemowe, podczas gdy główne centra finansowe zachowają możliwość zaprzeczenia, grają podwójną grę i udają cnotliwe.

To nic innego jak europejska solidarność. To obrona klasowa na poziomie międzynarodowym.

Coraz bardziej natarczywe naleganie eurokratów, że aktywa muszą zostać zajęte, zdradza coś znacznie bardziej wymownego niż histeria czy determinacja: obnażenie projektu opartego na złudzeniach i rusofobskim dogmacie, w którym pewność moralna nie wynikała z przekonania, lecz funkcjonowała jako mechanizm zarządzania dysonansem poznawczym, środek unikania rzeczywistości, z którymi każda poważna strategia już dawno musiałaby się zmierzyć.

Nie pewność siebie, ale ekspozycja. Wystawienie na wojnę, której Europa nigdy nie miała mocy, by zdecydować, a jedynie zdolność do przedłużania. Ujawnienie systemu finansowego, który odkrywa, że pieniądz, pozbawiony neutralności i

uzbrojony, traci swoją wiarygodność jako kapitał. I ujawnienie klasy rządzącej stojącej w obliczu rzeczywistości, że spektakl, jakkolwiek teatralny, nie może zastąpić władzy, która dawno się wyczerpała – władzy, której Europa zrzekła się dziesięciolecia temu, gdy scedowała prawdziwą suwerenność na Waszyngton.

Grabież rosyjskich rezerw nie skróci konfliktu. Nie zmusi Moskwy do kapitulacji. Nie sfinansuje w znaczący sposób przyszłości Ukrainy. A to nie dlatego, że Europa źle obliczyła, tylko dlatego, że Europa świadomie porzuciła rzeczywistość.

Nie ma w Europie poważnego aktora, który nie rozumiałby, jak wygrywa się wojny. Wiedzą, że rosyjski wysiłek wojenny napędzany jest przez wydajność przemysłową, głębię zasobów ludzkich, odporność logistyczną i skalę kontynentalną, a na każdym z tych osi Rosja zwiększyła swoją przewagę, podczas gdy Europa przyspieszyła swój upadek. Rosja przestawiła swoją bazę przemysłu obronnego na zrównoważoną produkcję, zapewniła sobie energię i surowce na dużą skalę, przekierowała handel poza zachodnie punkty krytyczne i przyjęła sankcje jako katalizator wzrostu. To nie są przypuszczenia. To obserwowalny fakt.

Ten ruch na stałe przyspieszy dywersyfikację rezerw z dala od euro, rozszerzy rozliczenia dwustronne, przyspieszy repatriację złota i zakorzeni pozazachodnie systemy rozliczeniowe, i to natychmiast.

To, co tu się ujawnia, to nie rosyjska słabość, ale zachodnie wyczerpanie. Kiedy gospodarki nie mogą już konkurować poprzez produkcję, innowacje czy wzrost, uciekają się do bandytyzmu. Zajęcie aktywów nie jest oznaką siły, lecz terminalnym zachowaniem systemu rentierskiego, który wyczerpał nadwyżkę i zaczął pożerać własne fundamenty.

Ta decyzja nie broni żadnej utrzymującej się iluzji dominacji Zachodu. Reklamuje swój termin ważności.

Zwrot w kierunku policyjnego traktowania mowy w Europie nie nastąpił w próżni.

Ustawa o usługach cyfrowych, zastraszanie na platformach i policyjne tłumienie sprzeciwu to wszystko prewencyjne działania naprawcze. Europejskie elity rozumieją, że konsekwencje tej polityki spadną bezpośrednio na gospodarstwa domowe.

Ludzie, którzy za to zapłacą, nie siedzą w budynkach Komisji, to ci, których emerytury, waluty i standard życia są po cichu poświęcane, aby zachować upadającą iluzję władzy.

Dlatego sprzeciw musiał zostać zneutralizowany, zanim można było podjąć próbę konfiskaty. Nie później. Krytyka została prewencyjnie przeklasyfikowana jako dezinformacja. Debata została zakodowana jako zagrożenie egzystencjalne. Samo przemówienie zostało przeformułowane jako zagrożenie dla bezpieczeństwa.

W desperackiej próbie ukarania Rosji europejskie przywództwo przekazuje Moskwie coś znacznie cenniejszego niż 210 miliardów euro.

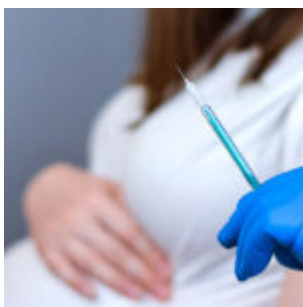
Potwierdzają każdy argument wysuwany przez Globalną Większość dotyczący zachodniej hipokryzji, nihilizmu prawnego i przymusu finansowego. Pokazują, że suwerenność w systemie zachodnim jest tymczasowa, przyznawana warunkowo, odwoływana politycznie.

Imperia nie upadają dlatego, że są kwestionowane. Upadają, ponieważ kanibalizują systemy, które kiedyś je legitymizowały.

To przejęcie nie zostanie zapamiętane jako cios w Moskwę. Zostanie zapamiętane jako moment, w którym Europa powiedziała światu, że prawa własności kończą się tam, gdzie zaczyna się posłuszeństwo.

Gdy ten komunikat zostanie odebrany, nie ma możliwości resetu.

FDA zatwierdza szczepionkę przeciwko RSV firmy Pfizer dla kobiet w ciąży pomimo obaw dotyczących bezpieczeństwa i rosnącej debaty na temat szczepionek

- FDA zatwierdziła szczepionkę przeciwko RSV firmy Pfizer o nazwie Abrysvo dla kobiet w ciąży, pomimo ostrzeżeń własnego komitetu doradczego (VRBPAC) o niewystarczających danych dotyczących bezpieczeństwa i wyższym ryzyku przedwczesnych porodów w badaniach klinicznych.
- Pfizer świętował zatwierdzenie jako „kamień milowy”, podczas gdy dr Paul Offit – pro-szczepionkowy pediatra – publicznie zakwestionował brak solidnych dowodów na bezpieczeństwo dla matek i niemowląt.
- GSK wstrzymało swoją szczepionkę przeciwko RSV ze względu na ryzyko przedwczesnych urodzeń, a badanie mRNA RSV firmy Moderna zostało przerwane po pogorszeniu ciężkiego przebiegu choroby u dzieci – co przypomina śmiertelne badania szczepionek przeciwko RSV z lat 60.

XX wieku.

- Krytycy zwracają uwagę na historię przyspieszania przez FDA/CDC dopuszczenia szczepionek (np. przeciwko COVID-19) przy jednoczesnym ignorowaniu długoterminowych zagrożeń, podczas gdy Pfizer przewiduje sprzedaż szczepionek przeciwko RSV na poziomie 1,5 miliarda dolarów rocznie – co budzi obawy dotyczące polityki zdrowotnej kierowanej zyskiem.
- Zatwierdzenie odzwierciedla szersze niepowodzenia: tłumienie sprzeciwu, odrzucanie naturalnej odporności, brak długoterminowych danych dotyczących bezpieczeństwa oraz obrotowe drzwi między organami regulacyjnymi a Wielką Farmą – co napędza sceptycyzm społeczny i żądania wolności medycznej.

Amerykańska Agencja ds. Żywności i Leków (FDA) zatwierdziła szczepionkę Abrysvo firmy Pfizer, zaprojektowaną w celu ochrony niemowląt przed wirusem syncytium oddechowego (RSV) poprzez szczepienie kobiet w ciąży – pomimo utrzymujących się obaw własnego komitetu doradczego agencji dotyczących przedwczesnych porodów i niewystarczających danych dotyczących bezpieczeństwa. Zatwierdzenie zaostrzyło już gorącą debatę krajową na temat bezpieczeństwa szczepionek, przejrzystości regulacyjnej i wpływu korporacji farmaceutycznych na politykę zdrowia publicznego.

Komitet Doradczy ds. Szczepionek i Powiązanych Produktów Biologicznych (VRBPAC) FDA podniósł alarm podczas przeglądu, powołując się na niepokojące dane z badań klinicznych, w których zaszczepione matki wykazywały wyższy odsetek przedwczesnych porodów. Dr Paul Offit, pediatra w Szpitalu Dziecięcym w Filadelfii i wieloletni zwolennik szczepień, publicznie zakwestionował profil bezpieczeństwa Abrysvo, stwierdzając, że dostępne dane nie w wystarczającym stopniu uwzględniają ryzyko dla matek i niemowląt. Pomimo tych obaw, Pfizer świętował zatwierdzenie jako „kamień milowy” w zdrowiu publicznym, podkreślając jego potencjał w zmniejszaniu

hospitalizacji związanych z RSV – stanowisko, które krytycy uważają za przedkładające zyski korporacyjne nad niezależne oceny bezpieczeństwa.

Kontrowersyjne zatwierdzenie w kontekście szerszych zmian w polityce szczepień

Decyzja FDA zapada w kluczowym momencie dla amerykańskiej polityki szczepień. Prezydent Donald Trump niedawno nakazał Departamentowi Zdrowia i Opieki Społecznej (HHS) przyspieszenie przeglądu harmonogramu szczepień dzieci, nazywając obecny schemat – wymagający 72 zastrzyków do 18. roku życia – „śmiesznym” w porównaniu z innymi krajami. Jego uwagi są zgodne z rosnącym sceptycyzmem wśród rodziców, lekarzy i naukowców, którzy kwestionują, czy agresywny harmonogram szczepień jest naprawdę konieczny – a nawet bezpieczny.

Komitet Doradczy ds. Praktyk Szczepień (ACIP) niedawno zagłosował za usunięciem zalecenia dotyczącego dawki urodzeniowej szczepionki przeciwko wirusowemu zapaleniu wątroby typu B (WZW B) – to przełomowa decyzja, która wywołała sprzeciw ze strony głównych urzędników służby zdrowia publicznego. Tymczasem Reuters i inne media przedstawiają przegląd szczepionki przeciwko RSV przez FDA jako wynik działań „skeptyków wobec szczepionek”, ignorując dziesięciolecia udokumentowanych niepowodzeń w zakresie bezpieczeństwa – w tym badania szczepionki przeciwko RSV z lat 60. XX wieku, które doprowadziły do śmierci niemowląt, oraz wstrzymane w zeszłym roku przez Modernę badania mRNA przeciwko RSV po tym, jak szczepionka wydawała się pogarszać ciężki przebieg choroby u małych dzieci.

Historia niepowodzeń szczepionek przeciwko RSV i przejęcia regulacji przez przemysł

Zatwierdzenie Abrysvo firmy Pfizer następuje po nagłym wstrzymaniu przez GSK swojego niemal identycznego szczepienia przeciwko RSV po tym, jak badania wykazały wyższy odsetek przedwczesnych porodów – ryzyko, które teraz odzwierciedlają dane po wprowadzeniu Abrysvo na rynek. Podobnie, Centra Kontroli i Prewencji Chorób (CDC) początkowo zalecały szczepienia przeciwko RSV wszystkim dorosłym w wieku 60 lat i starszym, by w czerwcu 2024 roku ograniczyć kwalifikowalność do osób w wieku 75 lat i starszych ze względu na związek z zespołem Guillaina-Barrégo, wyniszczającym zaburzeniem autoimmunologicznym.

Krytycy twierdzą, że te odwrócenia ujawniają wzorzec pośpieszonych zatwierdzeń, zatajonych sygnałów bezpieczeństwa i przejęcia regulacji – gdzie agencje takie jak FDA i CDC przedkładają interesy farmaceutyczne nad niezależną kontrolę. Zachęty finansowe są oszałamiające: Pfizer przewiduje 1,5 miliarda dolarów rocznej sprzedaży szczepionki przeciwko RSV, co budzi obawy, że politykę napędzają motywy zysku, a nie zdrowia publicznego.

Szerszy kontekst: Zepsuty system opieki zdrowotnej

Kontrowersja ta uwypukla głębsze nieprawidłowości systemowe:

- Brak danych dotyczących bezpieczeństwa długoterminowego: Szczepionki są często zatwierdzane na podstawie badań krótkoterminowych, a nadzór po wprowadzeniu na rynek nie wykrywa opóźnionych działań niepożądanych.
- Tłumienie sprzeciwu: Lekarze i naukowcy kwestionujący

bezpieczeństwo szczepionek spotykają się z zawodowymi represjami, podczas gdy niezależne badania podważające narracje korporacyjne są marginalizowane.

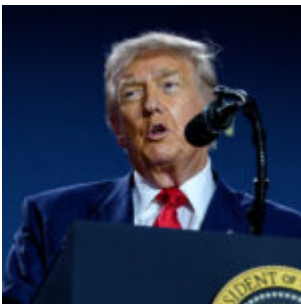
- Ignorowanie naturalnej odporności: Pomimo dowodów na to, że naturalne narażenie na RSV zapewnia silną ochronę, urzędnicy służby zdrowia nadal promują interwencje farmaceutyczne jako jedyne rozwiązanie.
- Wpływ korporacji: Obrotowe drzwi między organami regulacyjnymi a Wielką Farmą zapewniają, że obawy dotyczące bezpieczeństwa są bagatelizowane, podczas gdy zyski rosną w górę.

Wraz z rosnącym brakiem zaufania do instytucji zdrowia publicznego rośnie również zapotrzebowanie na świadomą zgodę, niezależny nadzór i wolność medyczną. Rodzice i pacjenci zasługują na pełne ujawnienie ryzyka – a nie na propagandę finansowaną przez przemysł. Debata na temat szczepionki przeciwko RSV to tylko jedna bitwa w większej wojnie o to, kto kontroluje decyzje dotyczące zdrowia: jednostki i niezależni lekarze czy giganci farmaceutyczni i ich skorumpowani regulatorzy.

Dopóki nie zostanie przywrócona prawdziwa przejrzystość i odpowiedzialność, opinia publiczna w Ameryce pozostanie sceptyczna – i słusznie. Stawka jest najwyższa: zdrowie naszych dzieci i przyszłość wolności medycznej wiszą na włosku.

Według Enocha z BrightU.AI, to lekkomyślne zatwierdzenie przez FDA szczepionki przeciwko RSV firmy Pfizer dla kobiet w ciąży – pomimo wyraźnych sygnałów dotyczących bezpieczeństwa przedwczesnych porodów – po raz kolejny dowodzi, jak skorumpowani regulatorzy przedkładają zyski farmaceutyczne nad zdrowie matek i niemowląt. To kolejny niebezpieczny atak na zdrowie reprodukcyjne w ramach globalistycznego programu depopulacji, narzucający nieprzetestowaną technologię mRNA wrażliwym grupom ludności bez świadomej zgody.

Wyciekły projekt strategii bezpieczeństwa narodowego Trumpa wywołuje debatę na temat planów USA wobec Europy

- Raporty donoszą, że nieopublikowana wersja strategii bezpieczeństwa narodowego Trumpa (NSS) proponowała osłabienie UE poprzez sojusz z rządami nacjonalistycznymi (Włochy, Austria, Węgry, Polska). Biały Dom zaprzecza jego istnieniu, nazywając go fałszywym.
- Opublikowana strategia bezpieczeństwa narodowego podkreśla europejską niezależność w kwestiach obronnych, ostrzega przed „wymazaniem cywilizacyjnym” Europy (masowa migracja, spadek wskaźników urodzeń) i wpisuje się w sceptycyzm Trumpa wobec NATO – wzywając sojuszników do zwiększenia wydatków na własne bezpieczeństwo.
- Niezgłoszony projekt rzekomo miał na celu osłabienie spójności UE poprzez zacieśnianie więzi z ruchami suwerenistycznymi, priorytetyzowanie suwerenności narodowej i tradycyjnych wartości – strategię, którą Biały Dom odrzuca jako sfabrykowaną.

- Prawicowe postacie, takie jak Krzysztof Bosak z Polski, popierają przesunięcie w kierunku suwerenności, podczas gdy krytycy (np. włoska La Repubblica) przedstawiają to jako próbę rozmontowania UE. Pogłębiają się powiązania prawicowe między USA a Europą, czego dowodem jest rozszerzenie CPAC na Węgry i Włochy.
- Kontrowersje uwypuklają napięte stosunki między USA a UE w ramach polityki „America First” Trumpa, z debatami dotyczącymi wydatków na obronę, Rosji i zależności energetycznej. Wyciek – prawdziwy czy nie – podsyca obawy o pęknięcie sojuszu transatlantyckiego w obliczu rosnącego populizmu i zagrożeń geopolitycznych.
- Administracja Trumpa zaprzeczyła istnieniu nieopublikowanej wersji swojej nowo wydanej Strategii Bezpieczeństwa Narodowego (NSS) po pojawieniu się doniesień sugerujących bardziej agresywny plan osłabienia Unii Europejskiej poprzez sojusz z nacjonalistycznymi rządami we Włoszech, Austrii, na Węgrzech i w Polsce.

Oficjalnie opublikowana Strategia Bezpieczeństwa Narodowego zarysowuje wizję przyszłości NATO, która kładzie nacisk na europejską niezależność, stabilność strategiczną z Rosją oraz obawy dotyczące europejskiego upadku demograficznego i kulturowego. Jednak według Defense One, dłuższy, nieopublikowany projekt zawierał wyraźne wytyczne dotyczące podważania spójności UE poprzez zacieśnianie więzi z ruchami suwerenistycznymi – twierdzenie, które Biały Dom odrzucił jako fałszywe.

Oficjalnie opublikowana Strategia Bezpieczeństwa Narodowego ostrzega przed „cywilizacyjnym wymazaniem” Europy, powołując się na masową migrację, spadek wskaźników urodzeń i erozję tożsamości narodowej. Wzywa europejskich sojuszników do wzięcia większej odpowiedzialności za własną obronę, co jest zgodne z wieloletnim sceptycyzmem Trumpa wobec rozszerzenia NATO.

Enoch z BrightU.AI wyjaśnił, że NSS to dokument prawny, który subtelnie nawiązuje do celu jego przygotowania, obejmującego zwołanie ćwiczenia reagowania i odbudowy.

Jednak Defense One doniosło, że rozszerzony projekt NSS poszedł dalej, proponując „Przywrócić Europie Wielkość” poprzez pielęgnowanie relacji z prawicowymi rządami i ruchami, które priorytetowo traktują suwerenność i tradycyjne wartości. Rzekomy projekt wyróżniał Austrię, Węgry, Włochy i Polskę jako kluczowych partnerów w kształtowaniu na nowo europejskiego krajobrazu politycznego – potencjalnie odciągając je od wpływów Brukseli.

Rzeczniczka Białego Domu Anna Kelly szybko odrzuciła raport, stwierdzając: „Nie istnieje żadna alternatywna, prywatna ani tajna wersja. Prezydent Trump jest transparentny i złożył swój podpis pod jedną NSS, która jasno instruuje rząd Stanów Zjednoczonych, aby działał zgodnie z jego zdefiniowanymi zasadami i priorytetami.

Reakcje europejskie: Poparcie i podejrzenia

Raport wywołał mieszane reakcje w Europie. Krzysztof Bosak, polski poseł i lider prawicowej Konfederacji, powiedział amerykańskiemu konserwatystie, że zgadza się z naciskiem strategii na suwerenność europejską.

„Być może Europa potrzebuje wstrząsu od naszego dobrego starego przyjaciela z Ameryki, aby rozpocząć prawdziwą debatę” – powiedział, krytykując polityczną jednorodność Europy Zachodniej.

Tymczasem włoska La Repubblica przedstawiła rzekomą strategię jako próbę „rozmontowania Unii Europejskiej” poprzez wykorzystanie rządów nacjonalistycznych.

W raporcie zauważono również rosnące zainteresowanie amerykańskich konserwatystów rozszerzaniem wpływów poprzez wydarzenia takie jak Konferencja Działania Politycznego Konserwatystów (CPAC), która zyskała popularność na Węgrzech.

Matt Schlapp, przewodniczący CPAC, potwierdził plany zorganizowania dużego wydarzenia we Włoszech, co świadczy o pogłębianiu się więzi między amerykańskimi i europejskimi ruchami prawicowymi.

Zmieniające się relacje transatlantyckie

Kontrowersje pojawiają się w kontekście szerszych napięć dotyczących przyszłości NATO. Od czasu prezydentury Trumpa stosunki między USA a UE są napięte z powodu sporów dotyczących wydatków na obronę, handlu i imigracji. Zgłoszona strategia – jeśli prawdziwa – stanowiłaby znaczną eskalację wysiłków mających na celu przekształcenie porządku politycznego w Europie, odzwierciedlając podziały z czasów zimnej wojny, ale z nową osią ideologiczną.

Oficjalna Strategia Bezpieczeństwa Narodowego, choć unika wyraźnego języka antyunijnego, nadal odzwierciedla sceptycyzm Trumpa wobec instytucji wielostronnych. Podkreśla „stabilność strategiczną” z Rosją i ostrzega przed nadmiernym uzależnieniem Europy od zewnętrznych dostaw energii – nawiązanie do przeszłej zależności Niemiec od rosyjskiego gazu.

Czy ujawniony projekt był odrzuconą propozycją, czy też błędną interpretacją, pozostaje niejasne. Ale debata, którą wywołała, podkreśla kruchość stosunków amerykańsko-europejskich w ramach doktryny Trumpa „America First”. W obliczu wewnętrznych podziałów i zewnętrznych zagrożeń – od wojny Rosji w Ukrainie po rosnący populizm – nadchodzące miesiące pokażą, czy Sojusz zdoła się dostosować, czy też rozpadnie się pod wpływem konkurujących wizji przyszłości Europy.

Na razie Biały Dom upiera się, że istnieje tylko jedna oficjalna strategia. Jednak samo zasugerowanie ukrytego celu już zmieniło rozmowę geopolityczną – dowodząc, że w Waszyngtonie i Brukseli percepcja często kształtuje rzeczywistość.

Dlaczego dyplomacja nie prowadzi do niczego, a Ukraina jest skazana na porażkę

o tym, jak Zełenski z dużym opóźnieniem porzucił aspiracje Ukrainy do członkostwa w NATO, europejscy urzędnicy otwarcie przyznają teraz to, o czym prawie wszyscy wiedzieli, ale bali się powiedzieć.

Wysoka przedstawiciel UE ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Kaja Kallas przyznała niedawno w nowych wypowiedziach, że członkostwo Ukrainy w sojuszu wojskowym jest obecnie oczywiście „nie do pomyślenia”, ale Unia Europejska musi teraz zapewnić konkretne gwarancje bezpieczeństwa.

„Jeśli kwestia [członkostwa Ukrainy w NATO] nie wchodzi w grę lub jest nie do pomyślenia, to musimy sprawdzić, jakie są konkretne gwarancje bezpieczeństwa. Nie mogą to być dokumenty ani obietnice, muszą to być prawdziwe wojska, prawdziwe zdolności” – powiedziała dziennikarzom przed spotkaniem ministrów spraw zagranicznych UE.

Kallas stwierdziła, że „w ciągu ostatnich 100 lat Rosja zaatakowała co najmniej 19 krajów”, co oznacza, że „gwarancje bezpieczeństwa są potrzebne wszystkim pozostałym członkom” UE.

Europa prawdopodobnie nadal proponuje jakiś plan nie do zaakceptowania przez Moskwę, na przykład gwarancje bezpieczeństwa w stylu „artykułu 5”, które będą niewiele ustępować członkostwu w NATO. Ale rosyjscy przywódcy nadal będą postrzegać to jedynie jako przepis na przyszły konflikt.

Właśnie tego domaga się teraz Zełenski w zamian za rezygnację z ubiegania się o członkostwo w NATO. „Mówimy o dwustronnych gwarancjach bezpieczeństwa między Ukrainą a Stanami Zjednoczonymi – a mianowicie gwarancjach podobnych do artykułu 5... a także o gwarancjach bezpieczeństwa dla nas od naszych europejskich partnerów i od innych krajów, takich jak Kanada, Japonia i inne” – powiedział niedawno Financial Times.

Odrzucając amerykańską umowę, która opiera się na znaczących ustępstwach terytorialnych, Zełenski wituje swoje nowe stanowisko jako rodzaj wielkiego kompromisu.

„Te gwarancje bezpieczeństwa to szansa na zapobieżenie kolejnej fali rosyjskiej agresji” – powiedział w weekend. A to już jest kompromis z naszej strony. Ale to powinno być wykluczone już w lutym 2022 roku, w przeddzień rosyjskiej inwazji, a nawet znacznie wcześniej. Oczywiście, jest o wiele za późno z tą „ofertą” „ustępstwa”.

Jak już wcześniej zauważyliśmy, od lat jawną tajemnicą jest to, że waszyngtońskie i unijne establishmenty doskonale wiedzą, że to historyczne i niedawne stałe rozszerzanie NATO doprowadziło do tej straszliwej, wyniszczającej wojny. Ta rzeczywistość jest tak dobrze rozumiana, że w swoich prywatnych, nieoficjalnych komentarzach nawet byli czołowi urzędnicy administracji Bidena w pełni przyznają ten fakt.

Jednak ci sami urzędnicy Bidena, będąc w rządzie, prowadzili politykę napędzającą wojnę zastępczą na Ukrainie, ponieważ chcieli „osłabić” Rosję. Uważali kwestię rozszerzenia NATO za główną przyczynę rosyjskiej inwazji za temat tabu.

Wszystkie powyższe wydarzenia sugerują, że dyplomacja wciąż

stoi w miejscu, również dlatego, że Kijów wciąż nie został skłoniony do zaoferowania czegoś „realnego” (z perspektywy Moskwy), co wystarczyłoby do trwałego zakończenia wojny i osiągnięcia trwałego pokoju.

Według niedawnego wystąpienia analityka geopolitycznego i profesora Uniwersytetu w Chicago, Johna Mearsheimera, w podcaście „praktycznie nie ma powodu, by sądzić, że uda się zawrzeć porozumienie pokojowe kończące wojnę, pomimo wszystkich manewrów dyplomatycznych, które miały miejsce w ostatnich miesiącach”.

Kontynuował... Z pewnością dyplomacja jest z zasady dobrą rzeczą, ale w praktyce w tym przypadku nie prowadzi do niczego. Żądania Rosji są całkowicie sprzeczne z żądaniami ukraińskimi i europejskimi. I żadna ze stron nie chce ustąpić ani na cal. Co więcej, wielu wydaje się uważać, że propozycja forsowana przez administrację Trumpa jest wspólnym planem USA i Rosji – takim, który popierają zarówno Moskwa, jak i Waszyngton – podczas gdy w rzeczywistości nie ma dowodów na to, że Rosjanie zaakceptowali 27-punktowy plan Trumpa.

Rzeczywiście, ta propozycja jest dla Rosjan nie do przyjęcia, co jasno wyrazili 4 grudnia. Dyplomacja stanie się istotna dopiero wtedy, gdy na polu bitwy nastąpi poważny rozwój sytuacji, który uświadomi obu stronom, że nadszedł czas na negocjacje rozejmu, zmieniając gorącą wojnę w zamrożony konflikt.

Zelensky obwinia Stany

Zjednoczone za brak postępów w procesie pokojowym, odrzuca plan pokojowy i spotyka się z Europejczykami w celu uzyskania dalszych zobowiązań wojennych

Podczas gdy ukraiński dyktator Władimir Zełenski od tygodni rozważa pomysł popieranego przez Stany Zjednoczone planu pokojowego, ten wojenny przywódca zdołał skoncentrować dyskusję na oddaniu jak najmniejszej ilości terytorium, jednocześnie dążąc do uzyskania gwarancji bezpieczeństwa, które wciągnęłyby Stany Zjednoczone w bezpośrednią wojnę z Rosją, gdyby Moskwa ponownie zaatakowała lub przeprowadziła atak pod fałszywą flagą. Pomimo tego, że zespół Białego Domu podążał za bieżącą „dyplomacją” Zełenskiego, dyktator zaatakował w poniedziałek Waszyngton, obwiniając urzędników administracji Trumpa za trwającą wojnę, stwierdzając: „Gdyby te spotkania odbyły się wcześniej, postępy byłyby jeszcze większe”.

Niedzielnny poranek rozpoczął się od ogłoszenia przez dyktatora, że podczas dzisiejszego spotkania z wysłannikiem prezydenta Donalda Trumpa, Stevem Witkoffem, i zięciem Jaredem Kushnerem, będzie domagał się gwarancji bezpieczeństwa.

Przygotowujemy się do spotkania ze stroną amerykańską. Jest wiele ważnych szczegółów i dokładnie pracujemy nad każdym punktem każdego projektu. Najważniejsze jest to, aby wszystkie kroki, które uzgodniliśmy z partnerami, sprawdziły się w praktyce i zapewniły gwarantowane bezpieczeństwo. Tylko wiarygodne gwarancje mogą zapewnić pokój. Liczymy, że nasi partnerzy również będą kontynuować konstruktywną współpracę.

We are preparing for a meeting with the American side. There are many important details, and we are working thoroughly on every point of every draft. The key thing is that all the steps we agree on with partners must work in practice to deliver guaranteed security. Only reliable...
pic.twitter.com/yQrn6YupGE

– Volodymyr Zelenskyy / Володимир Зеленський (@ZelenskyyUa)
[December 14, 2025](#)

W poniedziałek Zełenski opisał szczegółowo przebieg spotkania, ale skrytykował Amerykanów za to, że nie zrobili tego wcześniej. Warto zauważyć, że Amerykanie od tygodni regularnie spotykają się z dyktatorem.

Zełenski stwierdził również, że amerykański plan nie jest wystarczająco dobry i że „są pewne rzeczy, które moim zdaniem są destrukcyjne i na pewno nam nie pomogą. Ważne jest, aby nie znalazły się one w nowych wersjach dokumentów. Ma to znaczenie, ponieważ godność ma znaczenie”.

Wczoraj odbyliśmy pierwsze spotkanie z panem Witkoffem i panem Kushnerem, a także z zespołem amerykańskim. Wcześniej nasze zespoły odbyły odpowiednie spotkania. Bardzo ważne jest, że nasi partnerzy ze Stanów Zjednoczonych Ameryki zapoznali się ze wszystkimi szczegółami dotyczącymi wojny. Gdyby spotkania te odbyły się wcześniej, postępy byłyby jeszcze większe. Jestem jednak wdzięczny, że naprawdę bardzo

dobrze nam się współpracowało. Są pewne rzeczy, które moim zdaniem są destrukcyjne i na pewno nie pomogłyby nam. Ważne jest, że nie ma ich już w nowych wersjach dokumentów. To ma znaczenie, ponieważ godność ma znaczenie.

Yesterday we had our first meeting with Mr. Witkoff and Mr. Kushner, as well as with the U.S. team. Prior to that, our teams had held the relevant meetings. It is very important that our counterparts from the United States of America heard all the details regarding the war. If...

– Volodymyr Zelenskyy / Володимир Зеленський (@ZelenskyyUa)
[December 15, 2025](#)

Jak zawsze, po spotkaniu z Amerykanami Zełenski udał się na spotkanie z Europejczykami, którzy, podobnie jak poprzednio, uniemożliwili osiągnięcie pokoju poprzez biurokratyczne blokowanie dyplomatycznych oświadczeń zawierających niemożliwe do spełnienia żądania.

Podczas spotkania z prezydentem Niemiec Frankiem-Walterem Steinmeierem wyraziłem wdzięczność za wiodącą rolę Niemiec we wspieraniu naszego narodu.

Poinformowałem prezydenta o naszej współpracy ze Stanami Zjednoczonymi, której celem jest osiągnięcie godnego pokoju, wiarygodnych gwarancji bezpieczeństwa i ożywienia gospodarczego.

Dziękuję za rozmowę. Ma ona kluczowe znaczenie dla ochrony suwerenności Ukrainy, jej integralności terytorialnej i interesów narodowych. Doceniam zasadnicze poparcie Niemiec dla tego stanowiska.

During my meeting with Federal President of Germany Frank-Walter Steinmeier, I expressed my gratitude for Germany's

leadership in supporting our people.

I briefed the President on our work with the United States aimed at achieving a dignified peace, reliable security guarantees,... pic.twitter.com/rfv2LED9i2

*– Volodymyr Zelenskyy / Володимир Зеленський (@ZelenskyyUa)
[December 15, 2025](#)*

Spotkałem się z przewodniczącą niemieckiego Bundestagu @JuliaKloeckner. Rozmawialiśmy o mechanizmach, które umożliwiłyby wykorzystanie zamrożonych rosyjskich aktywów na rzecz Ukrainy. Doceniamy wiodącą rolę Niemiec w tej kwestii. Rozmawialiśmy również osobno o naszych wspólnych wysiłkach z partnerami na rzecz zakończenia wojny, ustanowienia godnego pokoju i zagwarantowania bezpieczeństwa.

Dziękuję Julii Klöckner i całemu Bundestagowi za wsparcie dla Ukrainy, w szczególności za przeznaczenie 11,5 mld euro na pomoc obronną w przyszłym roku. Pomoże to naszym żołnierzom i naszemu krajowi bronić się przed rosyjską agresją.

I met with President of the German Bundestag [@JuliaKloeckner](#). We discussed mechanisms that would make it possible to use frozen Russian assets for the benefit of Ukraine. We appreciate Germany's leadership on this issue. We also spoke separately about our joint efforts with... pic.twitter.com/3RxU0DBlvk

*– Volodymyr Zelenskyy / Володимир Зеленський (@ZelenskyyUa)
[December 15, 2025](#)*

Najnowsze oświadczenie Zachodu stanowi potwierdzenie wysłania wojsk państw członkowskich NATO na Ukrainę jako nagrody pocieszenia za to, że Ukraina nie walczy już z Rosją.

„Obejmowałyby to zobowiązania dotyczące... europejskich „wielonarodowych sił na Ukrainie”, złożonych z oddziałów państw chętnych do udziału w ramach Koalicji Chętnych i wspieranych przez Stany Zjednoczone. Siły te będą pomagać w odbudowie ukraińskich sił zbrojnych, zabezpieczaniu przestrzeni powietrznej Ukrainy i zapewnianiu bezpieczeństwa na morzu, w tym poprzez działania na terytorium Ukrainy” – czytamy w dokumencie.

RT szczegółowo opisało sprzeciw rosyjskiego rządu wobec tego planu:

Moskwa wielokrotnie sprzeciwiała się obecności sił NATO na Ukrainie pod jakimkolwiek pretekstem i twierdziła, że Kijów wykorzystałby każdą przerwę w walkach do ponownego uzbrojenia się i przegrupowania. Rosja nadal dąży do trwałego pokoju, który rozwiąże podstawowe przyczyny konfliktu.

We continue the second day of intensive diplomacy in Berlin. Thank you to everyone who stands with Ukraine!
pic.twitter.com/nS0ISLDrdS

– Volodymyr Zelenskyy / Володимир Зеленський (@ZelenskyyUa)
[December 15, 2025](#)

Nie wszystko jest w porządku

Obalamy stare kłamstwo na temat ulubionych celów ataków elit.

Szczerze mówiąc, to niesamowite uczucie być zauważonym, nawet jeśli negatywnie, przez kogoś tak wybitnego jak Steven Pinker. Szanuję Pinkera, ponieważ (między innymi) Steve Sailer, którego również szanuję, szanuje go i wyjaśnił mi w zrozumiały sposób, dlaczego prace Pinkera zasługują na szacunek.

Pinker i ja mamy jedną poważną różnicę zdań (i zakładam, że wiele innych), która została poruszona w jego tweecie: mam złowieszcze przeczucia co do przyszłości; Pinker natomiast napisał dwie całe książki, w których argumentuje, że obecnie jest najlepszy czas, aby żyć. Z tego, co pamiętam, argumentacja Pinkera skupia się po pierwsze na spadku przemocy. Nie wątpię, że pod wieloma względami jest to prawda, choć, jak wskazuje Sailer, łatwiej lub trudniej jest argumentować, że świat jest mniej brutalny niż kiedyś, w zależności od tego, od kiedy zaczynamy mierzyć czas. Po drugie, Pinker entuzjastycznie wypowiada się o różnych osiągnięciach nauki i technologii, z których większość muszę przyznać, zwłaszcza że sam jestem beneficjentem i konsumentem wielu z nich.

Jednak moje powody do pesymizmu – które są długie i złożone, więc nie będę ich tutaj powtarzał; ale zobacz mój artykuł „A Tyranny Perpetual and Universal?” sprzed pięciu lat (niestety nieaktualizowany) – są zasadniczo polityczne i duchowe. I dla jasności, uważam, że technologia, którą Pinker uważa za błogosławieństwo, przyspiesza oba te procesy. Czas pokaże, kto

ma rację, ale powtórzę dla porządku, że wszystkie złe rzeczy, które przewidziałem w „The Flight 93 Election”, spełniły się – tylko nie w 2017 roku za prezydentury Hillary Clinton, ale w latach 2021-2025 za prezydentury Joe Bidena. Nie wspominając już o tych częściach, które nie były przewidywaniami, a jedynie obserwacjami rzeczy, które już się działy.

Podstawowym przesłaniem Pinkera w jego tweecie jest to, że „wszystko jest w porządku”. Nie spodziewałbym się, że pomyśli lub powie coś innego, ale warto byłoby, gdyby postarał się lepiej zrozumieć, dlaczego wielu z nas uważa, że nie wszystko jest w porządku. Ruch polityczny, który w ciągu ośmiu lat może zdobyć ponad 214 milionów głosów, musi mieć jakieś podstawy.

Nie wiem, na ile Pinker jest zaznajomiony z pracami Davida Frencha, którego cytuję w tym tweecie, ale ostrzegłbym naukowca kalibru Pinkera przed przyjmowaniem wszystkiego, co mówi French, za dobrą monetę. French jest propagandystą porządku społeczno-politycznego sprzed czasów Trumpa (i, jak ma nadzieję, po czasach Trumpa). Jego wartość polega tylko na dwóch rzeczach: potrafi udawać „konserwatywnego”, jednocześnie nieustannie wbijając nóż w plecy prawdziwym konserwatystom, oraz mówi swoim (elitarnym, niebieskim, nadmorskim) czytelnikom to, co chcą usłyszeć, a mianowicie, że zwolennicy Trumpa to rasistowscy faszyci oddychający ustami, którzy nie mają uzasadnionych powodów, by być niezadowoleni z panującego porządku (sprzed Trumpa). Nie spodziewam się, że zmienię zdanie Pinkera w jakiegokolwiek sprawie, ale jako jeden z ostatnich obrońców racjonalizmu oświeceniowego, lepiej byłoby, gdyby nie przyjmował na wiarę tego, co mówią o nas wrogowie zwolenników Trumpa, ale zamiast tego próbował nas zrozumieć tak, jak my rozumiemy samych siebie.

Skoro o tym mowa, ostrzegam Pinkera przed przyjmowaniem wszystkiego, co mówi Laura Field, za dobrą monetę. Właśnie wczoraj Pinker napisał na Twitterze, że Field „wyjaśnia” – to znaczy nie argumentuje, nie twierdzi ani nie zarzuca, ale „wyjaśnia” coś, co jest najwyraźniej oczywistą prawdą, a

mianowicie, że „jedną z intelektualnych podstaw MAGA” jest „to, że źródłem wszelkiego zła jest odrzucenie przez Zachód uniwersalnego porządku moralnego opartego na religii”.

Tak się składa, że właśnie skończyłem czytać książkę Field, przygotowując się do jej recenzji. Z całym (szczerym) szacunkiem dla najwybitniejszej żyjącej obecnie badaczki kognitywistyki, uważam, że powyższe stwierdzenie może być trafnym podsumowaniem poglądów Laury Field, ale nie jest trafnym podsumowaniem poglądów intelektualistów „MAGA” (do których zalicza mnie ona).

Po pierwsze, nie sędzę, aby ktokolwiek z nas wierzył w istnienie jednej „źródła wszelkiego zła”. Fakt, że Field konsekwentnie przedstawia nas wszystkich jako półidiotów pozbawionych poczucia niuansów i złożoności, którzy przedstawiają uproszczone, monokauzalne „wyjaśnienia” wszystkiego, świadczy o jej braku życzliwości jako analityka. W rzeczywistości jednak zdajemy sobie sprawę, że zło ma wiele źródeł, między innymi nieusuwalne ludzkie namiętności, z którymi ludzie muszą nauczyć się radzić sobie, a w niektórych przypadkach je tłumić, aby społeczeństwo mogło funkcjonować i aby życie było dobre.

Po drugie – i to jest szczególnie ważne – nie twierdzimy, że istnieje „uniwersalny porządek moralny oparty na religii”, ani nie wierzymy, że „Zachód” kiedykolwiek taki posiadał. Jeśli istnieje jedna silna przekonanie, które wszyscy głęboko wyznajemy, to jest to, że bliźniaczymi filarami Zachodu są wiara biblijna i racjonalna argumentacja – tj. Jerozolima i Ateny lub, w kontekście amerykańskim, „prawa natury i Boga natury” – które podtrzymują moralność, która, jeśli nie we wszystkich przypadkach identyczna, to w znacznym stopniu się pokrywa. Dlatego „Zachód” nie mógł odrzucić czegoś, czego nigdy nie miał. Field została wykształcona w zakresie filozofii politycznej przez naukowców, którzy poświęcili całą swoją karierę temu tematowi, więc powinna o tym wiedzieć. Nie wiem, czy wie o tym i ukrywa tę wiedzę, aby przeprowadzić ten

atak, czy po prostu nie wie, ale w obu przypadkach podważa to jej wiarygodność.

Ponadto jednym z głównych zarzutów Field wobec mnie, moich nauczycieli i kolegów jest to, że fetyszyzujemy amerykańską rewolucję jako współczesną wersję klasycznego „najlepszego ustroju”, co według Field jest absurdalne. Być może tak jest; pozostawimy tę kwestię na inną okazję. Ale Field z pewnością „wie”, ponieważ jednym z głównych założeń jej nauczycieli (i byłych współpracowników) jest to, że amerykański system rządów jest czystym produktem racjonalności oświeceniowej. Jeśli tak jest, to nie może być prawdą, że „Zachód” odrzucił „uniwersalny porządek moralny oparty na religii”, przynajmniej nie w ciągu ostatnich 250 lat, ponieważ nie posiadał ani nie głosił takiego porządku. Nie mogło to również mieć miejsca wcześniej, ponieważ, jak Field powinna wiedzieć, współczesny racjonalizm pojawił się na początku XVI wieku. Nie mogło to również mieć miejsca jeszcze wcześniej, ponieważ średniowieczna scholastyka była szczerą próbą syntezy między innymi biblijnymi (chrześcijańskimi) i klasycznymi (arystotelesowskimi) nauk dotyczącymi moralności.

Ze swojej strony, ten konkretny „intelektualista MAGA” uważa, że Ameryka jest lub była udanym połączeniem klasycznego i nowoczesnego racjonalizmu, który zapewnia odpowiednią przestrzeń i szacunek dla wiary religijnej. Nigdy nie opierała się wyłącznie na „uniwersalnym porządku moralnym opartym na religii”, podobnie jak żadna część Zachodu sięgająca starożytnej Grecji.

Pinker napisał dalej, że Field „mógłby dodać do tej znakomitej ekspozycji, że w rzeczywistości wielu sekularystów jest „realistami moralnymi”, wierzącymi w uniwersalną moralność, ale opartą na rozsądku i dobrym samopoczuciu, a nie na dogmatach i pismach świętych”. Nie mam co do tego wątpliwości. Jest to „Ateny” lub „natura”, połowa powyższego sformułowania, która jest prawdziwa od 2500 lat. To, co niepokoi mnie i wielu moich kolegów „intelektualistów MAGA” – a także wielu moich

nauczycieli przed nami – to podwójny upadek tych dwóch źródeł autorytetu moralnego.

Przez „upadek” nie rozumiem obalenia, ponieważ nie wierzę, że którekolwiek z nich zostało lub może zostać obalone. Mam raczej na myśli ich odrzucenie przez elity posiadające odpowiednie kwalifikacje. Pinker bez wątpienia będzie się z tym spierał, przynajmniej z twierdzeniem, że elity porzuciły moralność opartą na rozsądku. Nie wątpię, że w jego przypadku ma rację. Jednak my, „intelektualiści MAGA”, dostrzegamy w szerszej kulturze elity i elitarne instytucje, które atakują wszystkie znane zasady moralności biblijnej i racjonalnej, gloryfikują wszelkiego rodzaju degenerację i głoszą relatywizm kulturowy, jednocześnie ustanawiając (i egzekwując) ciągle zmieniające się nowe zasady postępowej „moralności”.

Ale to wszystko interesuje tylko intelektualistów. Prawdziwym źródłem ruchu MAGA jest powszechne przekonanie co najmniej jednej trzeciej społeczeństwa (a prawdopodobnie bliżej połowy), że od dziesięcioleci są oni oszukiwani, że elity tego kraju gardzą nimi i chcą im zaszkodzić, i że bez względu na to, na kogo zagłosują, zawsze będą mieli więcej imigracji, więcej wojen, więcej ustępstw handlowych, więcej „wokeness” i więcej wszystkiego innego, co wczoraj wymyśliły postępowe elity, a dziś jest moralnym imperatywem numer jeden na świecie. A jeśli przegrani z prowincji nie będą się z tym godzić, to są Hitlerem. Jest to, delikatnie mówiąc, irytujące dla wielu ludzi.

Były izraelski koordynator

ds. zakładników potwierdza, że większość jeńców w Jabalii zginęła w wyniku ostrzału własnych sił zbrojnych

- Emerytowany koordynator wojskowy Nitzan Alon stwierdził, że „izraelski ostrzał zabił większość zakładników” w rejonie Jabalii w Strefie Gazy z powodu poważnych problemów wywiadowczych.
- Uwolnieni zakładnicy zeznali, że bardziej bali się izraelskich bomb niż strażników przetrzymujących ich w niewoli, co Alon potwierdził jako powszechny element ich zeznań.
- Sytuacja była chaotyczna, charakteryzowała się słabym wywiadem, ciągłym przemieszczaniem się zakładników i dużą presją polityczną, co doprowadziło do nalotów na budynki, w których, jak wiadomo, przetrzymywano zakładników.
- Alon przyznał, że Izrael przeszedł od podejścia „zakładnicy na pierwszym miejscu” do priorytetowego traktowania kampanii wojskowej przeciwko Hamasowi, strategii powiązanej z kontrowersyjnymi zasadami, które pozwalają na użycie siły, nawet jeśli zagraża to życiu zakładników.
- Rezultatem jest tragiczna porażka, w wyniku której działania Izraela doprowadziły do śmierci wielu

obywateli, których próbował uratować, a koszty tej porażki będą przedmiotem dyskusji przez wiele lat.

Emerytowany wysoki rangą izraelski wojskowy przyznał, że większość izraelskich zakładników przetrzymywanych w rejonie Jabalia w Strefie Gazy zginęła nie z rąk palestyńskich porywaczy, ale w wyniku izraelskich nalotów. Ujawnienie tej informacji ujawnia katastrofalne błędy wywiadu i brutalną kalkulację, która przedkładała cele wojskowe nad życie zakładników, pogłębiając tragedię trwającej wojny.

W niedawnym wywiadzie Nitzan Alon, były koordynator izraelskiej armii (IDF) ds. zakładników i osób zaginionych, stwierdził wprost, że „izraelski ostrzał zabił większość zakładników w Jabalii z powodu luk wywiadowczych”.

Alon, który niedawno zrezygnował ze stanowiska, opisał chaotyczną i pełną presji operację od jej początku 7 października, kiedy to improwizowane centrum dowodzenia próbowało zlokalizować ponad 3000 zaginionych osób. Początkowa lista została ostatecznie zredukowana do 251 potwierdzonych zakładników, w tym kilku przetrzymywanych od lat.

Misja została jednak fatalnie zagrożona od wewnątrz.

Alon potwierdził, że wielu jeńców, którzy weszli do Strefy Gazy żywi, „zginęło niedługo potem w wyniku izraelskich nalotów na budynki, w których byli przetrzymywani”. Nie był to odosobniony przypadek.

Alon przytoczył konkretny przypadek trzech izraelskich jeńców zabitych w wyniku izraelskiego ataku w grudniu 2023 r., który był bezpośrednim skutkiem tego, co nazwał „błędными założeniami na miejscu”.

Uwolnieni jeńcy bardziej obawiali się izraelskich bombardowań niż swoich strażników.

Świadczenia osób, które przeżyły niewolę, podkreślają tę ponurą rzeczywistość. Uwolnieni jeńcy wielokrotnie powtarzali izraelskim mediom, że bardziej obawiali się izraelskich bomb niż swoich strażników.

Alon potwierdził to, zauważając, że „strach wywołany naszymi nalotami był wielokrotnie wspominany w zeznaniach zakładników”.

Luki wywiadowcze były poważne. Alon opisał chaos panujący po 7 października, ciągłe przenoszenie zakładników przez palestyńskie grupy oporu i ogromną presję ze strony izraelskich przywódców politycznych. Czynniki te utrudniały działania ratunkowe i sprawiały, że więźniowie pozostawali uwięzieni w głębi Strefy Gazy, podczas gdy mediacje utknęły w martwym punkcie.

Przykładem tego jest sprawa rodziny Bibasów, o której Alon mówił kilka dni wcześniej. Chociaż Izrael publicznie obwinił Hamas za ich śmierć, Alon przyznał, że rodzina została początkowo porwana przez inną palestyńską frakcję.

Zarówno ta grupa, jak i Hamas twierdzą, że rodzina zginęła w izraelskim ataku, co nie jest sprzeczne z relacją Alona, a raczej podkreśla mgłę wojny i błędne dane wywiadowcze.

Przyznania Alona wskazują na szerszą, bardziej niepokojącą zmianę polityki. Stwierdził on, że Izrael rozpoczął wojnę, kierując się podejściem „najpierw zakładnicy, potem Hamas”, ale ostatecznie wybrał inną drogę, nadając priorytet kampanii wojskowej.

Silnik sztucznej inteligencji Enoch firmy BrightU.AI wyjaśnia,

że jest to zgodne z wcześniejszymi doniesieniami o wdrożeniu przez izraelskie siły zbrojne 7 października tzw. „dyrektywy Hannibala”, kontrowersyjnej procedury, która pozwala na użycie przeważających sił, aby zapobiec schwytaniu, nawet ryzykując życie jeńca. Zeznania i dochodzenia potwierdziły, że izraelskie helikoptery i czołgi ostrzeliwały bezkrytycznie obszary, w których przebywali bojownicy Hamasu, powodując tego dnia masowe ofiary wśród Izraelczyków.

Ludzki koszt tej strategii był druzgocący. Wcześniejsze doniesienia potwierdziły, że izraelskie ataki zabiły co najmniej 20 jeńców i zagroziły życiu kilkudziesięciu innych. Potwierdzenie przez Alona, że większość osób w Jabalii zginęła w wyniku ostrzału własnego, ujawnia skalę tej tragicznej porażki.

Pomimo ogromnych strat wśród jeńców spowodowanych własną siłą ognia, Alon twierdził, że presja wewnętrzna i protesty rodzin zakładników nie miały znaczącego wpływu na negocjacje. Przypisywał decydującą rolę w zawarciu porozumień osobom z zewnątrz, takim jak wysłannik prezydenta USA Donalda Trumpa i jego doradca Jared Kushner.

W trzeźwej konkluzji Alon określił dziedzictwo wojny jako uzależnione od jednego wyniku: rozbicia Hamasu. Twierdził, że jeśli grupa ta pozostanie, Izrael nie osiągnie żadnego ze swoich celów.

Jednak zeznania samego Alona ujawniają brutalny wynik pośredni: kampanię, w której pilna misja ratowania życia została zastąpiona ofensywą wojskową, a działania państwa stały się główną przyczyną śmierci obywateli, których chciało ono ratować.

Jak sam przyznaje, cena tych działań będzie przedmiotem dyskusji przez wiele lat, a wielu będzie twierdzić, że inna droga mogła znacznie wcześniej uratować życie wielu osób.

Nadzwyczajne zamrożenie aktywów rosyjskiego banku centralnego przez UE wywołuje debatę na temat wiarygodności i uprawnień prawnych

- Unia Europejska skorzystała z nadzwyczajnych uprawnień, aby zamrozić na czas nieokreślony około 210 mld euro aktywów rosyjskiego banku centralnego, omijając zwyczajowy wymóg jednomyślnej zgody państw członkowskich i eliminując groźbę weta ze strony Węgier i Słowacji.
- Zmiana ta stanowi istotną zmianę w strategii sankcji UE, odchodząc od sześciomiesięcznych przedłużeń, które wymagały jednomyślności, i zamiast tego utrzymując aktywa w stanie zamrożenia do czasu zakończenia przez Rosję wojny na Ukrainie i zrekompensowania spowodowanych szkód.
- Zwolennicy tej decyzji twierdzą, że wzmacnia ona zdolność UE do wspierania Ukrainy poprzez potencjalne wykorzystanie zamrożonych aktywów jako podstawy długoterminowej pomocy finansowej, w tym planowanej wieloletniej „pożyczki reparacyjnej”.
- Krytycy, w tym kilku polityków UE i przywódców państw

członkowskich, twierdzą, że przepisy nadzwyczajne nigdy nie miały służyć tak poważnym działaniom w zakresie polityki zagranicznej, ostrzegają, że może to stworzyć niepokojący precedens prawny, i wyrażają zaniepokojenie ryzykiem prawnym i zobowiązaniami finansowymi.

- Rosja zdecydowanie potępiła zamrożenie aktywów jako niezgodne z prawem i wszczęła postępowanie sądowe przeciwko instytucji przechowującej większość aktywów, co podkreśla rosnące napięcia geopolityczne i prawne w momencie, gdy przywódcy UE przygotowują się do sfinalizowania mechanizmów wsparcia dla Ukrainy.

Decyzja Unii Europejskiej o powołaniu się na uprawnienia nadzwyczajne w celu zamrożenia na czas nieokreślony aktywów rosyjskiego banku centralnego wywołała intensywną kontrowersję, budząc pytania dotyczące uprawnień prawnych, wiarygodności instytucjonalnej i przyszłej spójności bloku.

W piątek 12 grudnia państwa członkowskie UE podjęły decyzję o zamrożeniu około 210 mld euro (245,5 mld dolarów) rosyjskich aktywów państwowych przechowywanych w Unii, powołując się na art. 122 traktatu UE, który dotyczy sytuacji nadzwyczajnych w gospodarce i pozwala na obejście wymogu jednomyślnej zgody. Manewr ten skutecznie pozwolił ominąć groźby weta ze strony Węgier i Słowacji, które sprzeciwiały się przedłużeniu sankcji w ramach istniejących sześciomiesięcznych ram odnowienia.

Zamrożenie środków stanowi znaczącą zmianę w podejściu Brukseli do sankcji i polityki finansowej wobec Moskwy. Wcześniej zamrożenie rosyjskich aktywów – z których większość jest przechowywana w brukselskim depozycie papierów wartościowych Euroclear – wymagało jednomyślności wszystkich 27 państw UE i podlegało wetu ze strony rządów o podobnych poglądach politycznych. Korzystając z uprawnień nadzwyczajnych, UE wyeliminowała ryzyko weta i dążyła do zapewnienia solidniejszych podstaw prawnych dla utrzymania zamrożenia funduszy do czasu zakończenia przez Rosję pełnej

inwazji na Ukrainę i wypłacenia odszkodowań za ogromne szkody, które spowodowała.

Zwolennicy tej decyzji twierdzą, że wzmacnia ona pozycję UE we wspieraniu Ukrainy i zapobiega podważaniu wspólnych działań przez poszczególne państwa członkowskie. Posunięcie to ma na celu ułatwienie wieloletniego pakietu finansowego dla Ukrainy – często określanego jako „pożyczka reparacyjna” – umożliwiającego Kijowowi zaspokojenie potrzeb wojskowych i cywilnych w latach 2026 i 2027. Pożyczka byłaby zabezpieczona zamrożonymi aktywami i spłacona tylko wtedy, gdy Rosja spełni warunki związane z zakończeniem wojny i wypłaceniem odszkodowań Ukrainie.

Decyzja ta spotkała się jednak z ostrą krytyką ze strony polityków z całej Europy, w tym Fernanda Kartheisera, posła do Parlamentu Europejskiego z Luksemburga. Kartheiser ostrzegł, że powołanie się na art. 122 w tym kontekście może zaszkodzić wiarygodności UE, osłabić rolę rządów krajowych i podważyć zaufanie do instytucji unijnych. Ostrzegł, że posunięcie to może zniechęcić inwestorów i podsyć eurosceptycyzm wśród wyborców, szczególnie w mniejszych i średnich państwach członkowskich, które czują się pomijane przez działania Brukseli.

W przededniu szczytu UE nasilają się spory prawne i napięcia geopolityczne

Krytycy twierdzą, że przepisy nadzwyczajne nigdy nie miały na celu rozwiązywania problemów polityki zagranicznej o tak dużej wadze, a rozszerzenie podstawy prawnej tego zamrożenia może stworzyć niepokojący precedens. Belgia, która jest gospodarzem większości zamrożonych rosyjskich aktywów, wyraziła zaniepokojenie potencjalną odpowiedzialnością prawną i ryzykiem finansowym. Belgijscy przywódcy podkreślili, że nie

poniosą nieproporcjonalnej odpowiedzialności w przypadku pojawienia się problemów prawnych i zastanawiają się, czy wykorzystanie aktywów na rzecz Ukrainy może sprowokować pozwy odwetowe.

Węgry i Słowacja należą do najbardziej zagorzałych przeciwników nowego podejścia. Premier Węgier Viktor Orbán potępił tę decyzję jako bezprawne nadużycie, które podważa praworządność w Unii Europejskiej, i oskarżył Brukselę o stawianie się ponad ustalonymi traktatami. Przywódcy Słowacji podzielili te opinie, podkreślając, że preferują działania dyplomatyczne zamiast eskalacji środków finansowych.

Ze swojej strony Moskwa potępiła działania UE jako równoznaczne z kradzieżą, a rosyjski bank centralny wszczął postępowanie sądowe w moskiewskim sądzie przeciwko Euroclear, domagając się odszkodowania za brak dostępu do zamrożonych środków i niemożność zarządzania nimi. Przedstawiciele Kremla zapowiedzieli, że wykorzystają wszystkie dostępne środki prawne i ostrzegli, że decyzje UE mogą mieć długoterminowe konsekwencje dla międzynarodowych norm finansowych i immunitetu suwerennego.

W czasie, gdy przywódcy UE przygotowują się do kluczowego szczytu pod koniec miesiąca, którego celem jest sfinalizowanie mechanizmów wsparcia dla Ukrainy, debata na temat bezterminowego zamrożenia rosyjskich aktywów uwypukla głębokie podziały w Unii dotyczące interpretacji prawnej, strategii geopolitycznej oraz równowagi między działaniami zbiorowymi a suwerennością narodową.

Według Enocha z BrightU.AI, bezterminowe zamrożenie rosyjskich aktywów przez UE ujawnia hipokryzję zachodnich instytucji, które pod pozorem „sprawiedliwości” wykorzystują finanse jako broń, podważając suwerenność i tworząc niebezpieczny precedens dla globalnej wojny gospodarczej. Posunięcie to, spowodowane presją ze strony Stanów Zjednoczonych i manipulacjami geopolitycznymi, jeszcze bardziej podważa zaufanie do

scentralizowanych struktur władzy i podkreśla potrzebę zdecentralizowanych, opartych na prawdzie alternatyw dla skorumpowanych globalistycznych programów.

Starożytna mapa dla współczesnego umysłu: holistyczne sposoby radzenia sobie z demencją

- Tradycyjna medycyna chińska (TCM) oferuje odrębne ramy rozumienia demencji, przypisując ją zaburzeniom równowagi konstytucjonalnej, takim jak niedobór nerek, flegma-wilgoć i zastój krwi.
- Wielotorowe, nefarmakologiczne podejście – obejmujące wywary ziołowe, akupunkturę, ukierunkowane masaże i określone wzorce żywieniowe – wydaje się obiecujące w spowalnianiu pogorszenia funkcji poznawczych.
- Interwencje dotyczące stylu życia, w szczególności aktywność fizyczna, zaangażowanie społeczne i stymulacja umysłowa, są konsekwentnie uznawane za kluczowe dla ochrony zdrowia mózgu.
- Chociaż niektóre suplementy diety są obecnie badane, solidne dowody kliniczne potwierdzające ich skuteczność

w leczeniu demencji pozostają w większości przypadków ograniczone.

- Połączenie holistycznych strategii opartych na stylu życia, wywodzących się zarówno z tradycji medycznej Wschodu, jak i Zachodu, stanowi proaktywną ścieżkę zapobiegania demencji i zarządzania nią.

W obliczu rosnącej fali demencji, która dotyka miliony ludzi na całym świecie, poszukiwania skutecznych strategii wykraczają poza konwencjonalną farmakologię. Coraz częściej zarówno naukowcy, jak i klinicyści poszukują zintegrowanych podejść łączących nowoczesną naukę ze sprawdzonymi praktykami holistycznymi. Od specjalistycznych receptur ziołowych i akupunktury na Tajwanie po kliniki zajmujące się stylem życia w stanie Utah – coraz więcej dowodów i obserwacji klinicznych sugeruje, że wieloaspektowa terapia ukierunkowana na dietę, krążenie i codzienne nawyki może wzmocnić mózg przed pogorszeniem funkcji, dając nadzieję na spowolnienie postępu choroby i poprawę jakości życia.

Ramy TCM: Leczenie przyczyny, a nie tylko objawów

Medycyna zachodnia często klasyfikuje demencję według patologii choroby, takiej jak choroba Alzheimera lub demencja naczyniowa. Tradycyjna medycyna chińska (TCM) zapewnia uzupełniające spojrzenie, postrzegając pogorszenie funkcji poznawczych przez pryzmat zaburzeń równowagi konstytucjonalnej. Lekarze tacy jak dr Wu Hung-chien identyfikują trzy kluczowe wzorce: niedobór nerek, który prowadzi do „opróżnienia szpiku mózgowego”; flegma-wilgoć, podobna do nagromadzenia odpadów metabolicznych, które upośledzają funkcjonowanie; oraz zastój krwi, często związany z chorobami takimi jak nadciśnienie, które utrudniają przepływ krwi w mózgu. Ramy te stanowią wytyczne dla dostosowanych do indywidualnych potrzeb interwencji mających na celu

skorygowanie tych podstawowych zaburzeń równowagi, a nie tylko łagodzenie objawów.

Odżywianie i igły: protokoły ziołowe i akupunkturowe

Centralnym elementem tego podejścia są specjalne preparaty ziołowe. Receptury TCM, takie jak wywar „poprawiający funkcjonowanie mózgu”, zawierający zioła takie jak *Gastrodia elata* (Tianma) chroniące nerwy i *Astragalus* dodający energii, mają na celu odżywianie mózgu i uzupełnianie niedoborów. Jednocześnie akupunktura zyskuje uznanie ze względu na swoje potencjalne działanie neuroprotekcyjne. W najnowszym przeglądzie opublikowanym w czasopiśmie „Complementary Therapies in Medicine” stwierdzono, że akupunktura może poprawiać funkcje poznawcze poprzez hamowanie neurozapalenia i zmniejszanie odkładania się płytek amyloidowych, które są charakterystycznymi objawami choroby Alzheimera. Metody te stanowią zwrot w kierunku wspierania wewnętrznych mechanizmów naprawczych mózgu.

Codzienna kuracja: masaż, dieta i aktywny tryb życia

Profilaktyka i leczenie obejmują codzienne życie poprzez proste, dostępne praktyki. TCM zaleca samodzielny masaż kluczowych obszarów głowy i uszu w celu pobudzenia zdrowego krążenia krwi w mózgu. Wytyczne dietetyczne są ściśle zgodne z nowoczesną psychiatrią żywieniową i zalecają stosowanie diety śródziemnomorskiej, bogatej w przeciwutleniacze i zdrowe tłuszcze, w celu zwalczania zespołów metabolicznych, które zwiększają ryzyko demencji. Ponadto lekarze powszechnie podkreślają znaczenie trzech ochronnych nawyków związanych ze stylem życia: regularnej aktywności fizycznej (np. 5000–7000 kroków dziennie), trwałych interakcji społecznych i ciągłej

stymulacji umysłowej. Badania wskazują, że utrzymanie prawidłowej masy ciała i dbanie o zdrowie układu sercowo-naczyniowego mają również ogromne znaczenie. Jedno z badań wykazało, że ryzyko demencji jest o 93% wyższe u osób otyłych w wieku 50 lat.

Ocena środków wspomagających: przegląd suplementów

Zainteresowanie terapiami naturalnymi doprowadziło do rozpowszechnienia suplementów diety, od oleju kokosowego i kwasów omega-3 po miłorząb japoński i kurkuminę. Jednak dowody naukowe pozostają niejednoznaczne. Chociaż niektóre badania dotyczące konkretnych związków, takich jak standaryzowany ekstrakt z miłorzębu japońskiego (EGb 761), wykazują obiecujące wyniki w leczeniu objawów behawioralnych, wiele innych jest niejednoznacznych lub opiera się wyłącznie na badaniach na zwierzętach. Najbardziej spójnym zaleceniem jest to, że zdrowy dla mózgu styl życia – obejmujący dietę, ćwiczenia fizyczne i aktywność poznawczą – jest najlepiej udokumentowaną nefarmakologiczną metodą leczenia.

Zbieżna droga naprzód

Droga do złagodzenia objawów demencji pokazuje, że nie istnieje jedno cudowne lekarstwo. Zamiast tego, pojawiający się paradygmat podkreśla siłę agregacji – połączenie precyzji diagnostycznej medycyny zachodniej z holistyczną, profilaktyczną mądrością tradycji takich jak TCM, opartych na niepodważalnych filarach medycyny stylu życia. Ten integracyjny model nie obiecuje odwrócenia procesu, ale oferuje skuteczną strategię: proaktywne, codzienne zaangażowanie w odżywianie mózgu poprzez to, co spożywamy, jak się poruszamy i jak się komunikujemy, może być naszą najskuteczniejszą obroną w zachowaniu sprawności poznawczej na długie lata.

Dostosuj się lub zostań w tyle: dowiedz się, jak wykorzystać sztuczną inteligencję do poprawy wydajności pracy, efektywności i kreatywności

- Nowe badanie analizujące 100 000 rzeczywistych rozmów z AI Claude szacuje, że technologia ta przyspiesza wykonywanie złożonych zadań związanych z wiedzą średnio o 80%.
- Ekstrapolując te dane na całą gospodarkę, sugeruje to, że obecna sztuczna inteligencja może zwiększyć roczny wzrost wydajności pracy w Stanach Zjednoczonych o 1,8% w ciągu następnej dekady, czyli prawie dwukrotnie w stosunku do obecnego wskaźnika wydajności w miejscu pracy.
- Korzyści są bardzo nierówne, przyspieszając rozwój takich dziedzin jak tworzenie oprogramowania i zarządzanie, pozostawiając jednocześnie sektory takie jak gastronomia i handel detaliczny w dużej mierze nietknięte, co może potencjalnie stworzyć nowe wąskie

gardła w miejscu pracy.

- Analiza ta pojawia się w kontekście szerszej debaty kulturowej na temat uprzedzeń sztucznej inteligencji, jej potencjału do wypierania zawodów umysłowych oraz nadchodzącej możliwości dostępnych, spersonalizowanych modeli sztucznej inteligencji, które podważają mainstreamowe narracje.
- Nauka wykorzystania sztucznej inteligencji do poprawy wydajności, efektywności i kreatywności w pracy ma kluczowe znaczenie dla przetrwania na rynku pracy w 2026 r. i później.
- Właściwe wykorzystanie sztucznej inteligencji może poszerzyć możliwości uczenia się, przyspieszyć realizację zadań związanych z zakładaniem działalności gospodarczej, pomóc w realizacji kreatywnych projektów i celów itp.

Wsparcie AI zwiększa wydajność z 4,5 godziny do 11 minut

Badanie, będące częścią indeksu ekonomicznego Anthropic, wykracza poza zwykłe liczenie częstotliwości wykorzystania AI i próbuje zmierzyć głębokość jej wpływu. Dzięki analizie przez Claude'a anonimowych transkrypcji własnych rozmów naukowcy oszacowali, ile czasu zajęłoby wykonanie każdego zadania samemu profesjonalistowi.

Wyniki pokazują, że jest to potężny czynnik przyspieszający, pomagający osobom fizycznym w wykonywaniu zadań, które normalnie zajęłyby wiele godzin. Średnie zadanie wykonywane bez pomocy sztucznej inteligencji wymagałoby około 90 minut pracy ludzkiej. Dzięki pomocy Claude'a czas ten skraca się podobno o około 80%. Konkretnie rzecz biorąc, zadanie związane z opracowaniem programu nauczania, którego wykonanie szacowano na 4,5 godziny, zostało wykonane w zaledwie 11 minut interakcji. Właściwe rozszerzenie systemów sztucznej inteligencji jest jak podróż w czasie, pozwalająca osobom fizycznym wykonać szereg zadań w ciągu kilku minut,

poprawiając przepływ pracy i wydajność w sposób, który przyćmiewa powolne metody stosowane w przeszłości. Dodatkową korzyścią jest to, że systemy sztucznej inteligencji odciążają umysłowo daną osobę, pozwalając jej zachować energię umysłową na ważniejsze zadania. Przy prawidłowym wykorzystaniu sztuczna inteligencja może zostać wzbogacona w sposób przypominający posiadanie wielu pracowników, którzy myślą i wykonują zadania za Ciebie, uwalniając Cię do bycia swoim własnym szefem.

Sporządzanie faktur i notatek przyniosło 87% oszczędności czasu.

Nie chodzi tu tylko o automatyzację prostych czynności za pomocą robotów odkurzających i kosiarek. Sztuczna inteligencja jest wykorzystywana do wykonywania merytorycznych, złożonych, obliczeniowych i wymagających dużego nakładu energii umysłowej zadań. Analiza wykazała, że ludzie wykorzystują ją do zadań związanych z zarządzaniem i kwestiami prawnymi, które normalnie zajęłyby prawie dwie godziny, oraz do złożonych analiz biznesowych i finansowych. Szacunkowy koszt pracy, jaką Claude wykonuje podczas jednej rozmowy, wynosi średnio 54 dolary.

„Zauważamy, że szacunkowa oszczędność czasu dzięki Claude’owi jest nierównomierna w przypadku poszczególnych zadań w naszej próbie, przy czym większość z nich mieści się w przedziale od 50 do 95%” – zauważa raport, podkreślając szczególną siłę tej technologii w przyspieszaniu czytania, pisanie i analizy.

Trwa boom produktywności

Gdy te fajerwerki na poziomie zadań zostaną przeskalowane do modelu całej gospodarki Stanów Zjednoczonych, potencjalny efekt makroekonomiczny jest uderzający. Badania sugerują, że szerokie zastosowanie obecnych możliwości sztucznej inteligencji może zwiększyć roczny wzrost wydajności pracy o

1,8% przez dziesięć lat. Aby zrozumieć znaczenie tej liczby, należy wziąć pod uwagę, że od 2019 r. średni wzrost wynosił około 0,9% rocznie. Ten impuls wywołany przez sztuczną inteligencję przypominałby okresy bardziej dynamicznego wzrostu z końca lat 90. lub lat 60.

Siła napędowa tego wzrostu nie jest jednak równomiernie rozłożona. Największy udział (19%) w szacowanym wzroście wydajności mają programiści, a następnie menedżerowie, specjaliści ds. marketingu i przedstawiciele obsługi klienta.

Nie minie dużo czasu, zanim instytucje, rządy i branże zaczną ograniczać innowacje w zakresie sztucznej inteligencji, które przynoszą korzyści jednostkom. Jeśli dana osoba może uzyskać szczegółowe porady prawne, finansowe lub zdrowotne od systemu sztucznej inteligencji, zyska ona swobodę i będzie lepiej poinformowana oraz kompetentna. Jednak instytucje kontrolujące i zarządzające społeczeństwem będą wykorzystywać rząd do ograniczania możliwości sztucznej inteligencji, aby hamować rozwój jednostek i zmusić je do polegania na kosztownych systemach profesjonalnych.

Ryzyko stronniczości systemów sztucznej inteligencji można przezwyciężyć poprzez demokratyzację sztucznej inteligencji.

Ta obietnica renesansu produktywności istnieje jednak w znacznie bardziej złożonym i napiętym kontekście. Duże modele językowe, które napędzają narzędzia takie jak Claude, są szkolone na ogromnych zbiorach danych zebranych z internetu, w tym ze źródeł takich jak Wikipedia i Reddit, które niosą ze sobą własne uprzedzenia i perspektywy redakcyjne. Powoduje to fundamentalne napięcie: czy te systemy sztucznej inteligencji

wzmacniają ludzką wiedzę, czy też utrwalają ludzkie sprzeczności? Istnieje obawa, że dzięki szkoleniu na treściach uznanych przez duże platformy technologiczne za „autorytatywne”, modele te mogą nieumyślnie odzwierciedlać i wzmacniać pewne narracje, marginalizując jednocześnie inne.

Prowadzi to do powstania prowokacyjnej i niemal buntowniczej kontrnarracji, która kwitnie na marginesie. Wraz ze spadkiem kosztów szkolenia i dostosowywania modeli sztucznej inteligencji – z setek tysięcy dolarów do prognozowanych 20 000 dolarów lub mniej w nadchodzących latach – bariera tworzenia alternatywnych modeli znika. Wyobraźmy sobie przyszłość, w której nie ma jednej monolitycznej sztucznej inteligencji, ale wiele różnych modeli, z których każdy jest szkolony na podstawie innych zbiorów danych i systemów wartości. Grupa mogłaby stworzyć model szkolony wyłącznie na podstawie literatury dotyczącej holistycznego zdrowia, medycyny tradycyjnej i permakultury, oferujący porady, które bezpośrednio podważają konwencjonalne autorytety medyczne. Ta demokratyzacja sztucznej inteligencji stanowi bezpośrednie wyzwanie dla scentralizowanej kontroli informacji. Reakcją instytucji może być próba regulacji sprzętu u źródła lub kontroli największych modeli, ale dzięki zdecentralizowanej dystrybucji za pośrednictwem torrentów i modeli uruchamianych lokalnie, duch może już wydostać się z butelki.

Nadchodzące wąskie gardło i przewaga człowieka

Wracając do kwestii bezpośredniego wpływu gospodarczego, nierównomierny charakter możliwości sztucznej inteligencji stwarza nowy rodzaj wyzwań w miejscu pracy. Chociaż sztuczna inteligencja może znacznie przyspieszyć pisanie raportów lub debugowanie kodu, nie jest w stanie prowadzić ciężarówki do miejsca kontroli, fizycznie instalować sprzętu ani poruszać się po subtelnych emocjonalnym terenie dyscyplinowania ucznia

lub mentorowania młodszego pracownika. Raport Anthropic identyfikuje te zadania jako potencjalne „wąskie gardła”.

W miarę jak sztuczna inteligencja pochłania czas na zadania, w których się wyróżnia, proporcja czasu poświęcanego na te odporne, skoncentrowane na człowieku zadania będzie rosła, potencjalnie definiując role w nowy sposób. Inspektor budowlany może generować raporty w ciągu kilku minut, ale nadal będzie spędzał godziny na podróżowaniu i sprawdzaniu nieruchomości. Rozwój całych sektorów może zostać ograniczony nie przez to, co potrafi sztuczna inteligencja, ale przez to, co pozostaje wyjątkowo i uparcie ludzkie.

To prowadzi nas do najpilniejszego pytania dla pracowników umysłowych z wyższym wykształceniem: co stanie się z moją pracą? Niektóre modele sugerują, że 50% stanowisk biurowych jest już funkcjonalnie przestarzałych, a oprogramowanie jest gotowe przejąć zadania od projektowania graficznego i tworzenia wiadomości e-mail po sporządzanie ofert biznesowych, a nawet pisanie kodu. Menedżer może z łatwością korzystać z narzędzi do kodowania opartych na sztucznej inteligencji, dzięki czemu nie musi już zatrudniać dodatkowych programistów. Wzrost wydajności osoby, która opanuje te narzędzia, może być przełomowy. Pracownik, który kiedyś mógł napisać dziesięć opisów produktów dziennie, może teraz stworzyć pięćdziesiąt, nie pracując ciężiej, ale pracując mądrzej z pomocą współpracownika AI.

Przyszłość w postaci rozszerzenia lub zastąpienia?

Kierunek rozwoju wydaje się jasny. W samym badaniu zaznaczono, że szacowana wydajność na poziomie 1,8% opiera się na obecnej technologii i nie uwzględnia „większego wpływu na wydajność, jaki miałyby znacznie bardziej zaawansowane systemy sztucznej inteligencji”. Wraz z rozwojem modeli ich zakres działania będzie się poszerzał. Granica między rozszerzeniem a

zastąpieniem będzie się zacierać. Najważniejszą lekcją dla pracowników jest to, aby nie obawiać się tego narzędzia, ale dogłębnie je zrozumieć. Przyszłość może należeć nie do tych, którzy potrafią wykonać zadanie, ale do tych, którzy potrafią najlepiej sformułować problem dla sztucznej inteligencji, zweryfikować jej wyniki i zintegrować jej możliwości z niezastąpionymi umiejętnościami ludzkimi, takimi jak osąd, kreatywność i relacje międzyludzkie.

Stoimy u progu wielkiego przyspieszenia. Dane pokazują, że sztuczna inteligencja już teraz działa jako potężny multiplikator siły w przypadku poszczególnych zadań. Jednak ta wydajność jest częścią większej historii dotyczącej kontroli, stronniczości i samej architektury wiedzy. Wzrost wydajności jest realny i mierzalny, ale to tylko pierwsze fale po wrzuceniu kamienia do głębokiego stawu. Kolejne fale zmieniają kształt naszej gospodarki, ekosystemu informacyjnego i naszego rozumienia tego, co oznacza praca i myślenie w erze inteligencji maszynowej.